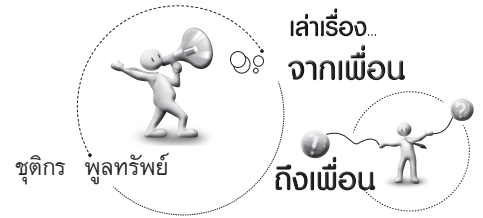

ตัวเล็ก.. หัวใจไม่เล็ก

สวัสดีค่ะฉบับนี้ต้องขอกล่าวคำว่า " สวัสดีปีใหม่ " พบกัน
ในฉบับนี้ขึ้นปีใหม่ 2559 กันแล้ว เวลาผ่านไปเร็วมากหนึ่งปี
เผลอแป็บเดียวเอง ก็ขออวยพรปีใหม่ ให้ปีนี้เป็นปีที่ดีให้ทุกๆ
ท่านที่คิดจะทำสิ่งใดขอให้สำเร็จทุกประการ ผ่านไปด้วยดี พร้อม
พร้อมไปด้วยกัลยาณมิตรที่ดี มีพร้อมทรัพย์สินและเงินทอง
สุขภาพแข็งแรง พร้อมมีกำลังใจที่สามารถผ่านทุกๆ เรื่องได้

ฉบับนี้ดิฉันได้รับเรื่องเล่าจากน้องท่านหนึ่งชื่อ "น้องก๊วก" น้องเป็นธาลัสซีเมีย
ดิฉันรู้จักและเคยทำกิจกรรมร่วมกันอยู่หลายครั้ง น้องอยู่จังหวัดสุโขทัย และรักษา
ตัวอยู่จังหวัดพิษณุโลก น้องเป็นคนตัวเล็กๆแต่ใจน้องไม่เล็ก และใจสู้มากปัจจุบัน
น้องกำลังศึกษาต่ออยู่ที่มหาวิทยาลัยสุโขทัยอีกด้วย เราอ่านเรื่องราวและทำความรู้
จักกับน้องก๊วกกันเลยดีกว่าค่ะ

ก่อนไปสุดท้ายนี้ต้องขอขอบคุณมูลนิธิธาลัสซีเมียแห่งประเทศไทย และคุณ
หมอกิตติ ต่อจรัส ที่ให้พื้นที่สำหรับผู้ป่วยได้มีพื้นที่เล่าเรื่องและแชร์ประสบการณ์
ร่วมกันในคอลัมน์ "เล่าเรื่องจากเพื่อนถึงเพื่อน" มาโดยตลอด ใครมีเรื่องเล่าอยากแชร์
อยากหรือพูดคุยกันส่งมาได้ที่ kittitcr@gmail.com หรือ champou.71@gmail.com
ยินดีรับฟังและตอบปัญหา

สวัสดีค่ะหนูชื่อ นางสาว ลลิตา ภูตระกูล ชื่อเล่น ก๊วก อายุ 26 ปีค่ะ แม่เล่า
ว่า แม่รู้ว่าหนูเป็นโรคธาลัสซีเมียตอนหนูอายุได้ 8-9 เดือน หนูมีอาการตัวเหลืองตา
เหลืองเหนื่อยง่ายแม่พาไปหาหมอที่โรงพยาบาลใกล้บ้านแล้วแต่ไม่พบสิ่งผิดปกติ
ใดๆ ด้วยความรักของแม่ที่อยากให้ลูกหายจึงได้พาไปหาหมอที่บ้านเช่นหมอเป่า
หมอยาต้ม ที่ไหนใครว่าดีแม่ไปหมดแต่อาการก็ยังไม่ดีขึ้น อยู่มาวันหนึ่งป้าที่ไป
ทำงาน กทม. ได้กลับมาเที่ยวบ้านเที่ยวหาย่าและได้มาเล่นกับหลานและได้สังเกต
อาการของหลานบวกกับที่แม่เล่าให้ฟัง ป้าจึงได้พาหลานไปหาหมอในโรงพยาบาล
แห่งหนึ่งซึ่งเป็นโรงพยาบาลใหญ่ซึ่งอยู่อีกอำเภอหนึ่งป้าบอกว่าที่นี่มีหมอเก่งหลาย
ท่าน ที่โรงพยาบาลแห่งนี้ทำให้แม่ได้รู้ว่าหนูป่วยเป็นโรคธาลัสซีเมีย นับตั้งแต่นั้น
วันนั้นเป็นต้นมาหนูต้องเข้าๆ ออกๆ โรงพยาบาลแห่งนี้ เป็นประจำทุกเดือน
การรับเลือดในวัยเด็กคือการมานอนโรงพยาบาลในหอผู้ป่วยเด็กหนึ่งคืน พี่ๆ
พยาบาลใจดีและรู้จักหนูทุกคนเพราะเจอกันทุกเดือน พี่พยาบาลมักจะให้ขนม นม
และมักจะชักชวนให้เข้าไปดูทีวีในห้องพยาบาลทุกครั้งไปรับเลือดในหอผู้ป่วยเด็ก

รอยยิ้มและความใจดีของพี่ๆ พยาบาลทำให้หนูไม่เบื่อที่จะไปโรงพยาบาลเลย เมื่อรับเลือดแล้วและทุกอย่างปกติก็ไ้เวลากลับบ้านแล้ว ชดกลับบ้านของหนูมักจะเป็นชดนักเรียนหรือชดพลตามตารางสอนครึ่งวันของวันกลับบ้าน

การแต่งชดนักเรียนหรือชดพลกลับบ้านนั้นมักจะโดนพี่ๆ พยาบาลแซวเล่นเสมอว่าเต็มพลังแล้วก็ไปโรงเรียนได้แล้วชนะ รดประจำทางจะรู้ดีว่าจะต้องจอดหน้าโรงเรียนให้หนูหนูจะบอกพี่เลี้ยงว่าบอกย่าให้หน่อยนะว่าเหมือนเดิมลงโรงเรียนไม่ต้องเป็นห่วงนะตอนเย็นมารับด้วยนะ พอถึงโรงเรียนเพื่อนจะบอกการบ้านและบททวนให้เสมอ การเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนในชั่วโมงพลหรือกิจกรรมเข้าค่ายหนูจะได้ร่วมกิจกรรมทุกครั้งการเข้าค่ายจะมีการเดินทางไกลคุณครูมักจะไม่อยากให้เข้าร่วมแต่ทุกครั้งหนูจะบอกคุณครูว่าให้หนูได้ลองก่อนนะ ถ้าหนูไม่ไหวหนูจะบอกคุณครูและเพื่อนๆ เอง หนูจึงได้ลองทำกิจกรรมต่างๆ อย่างที่เพื่อนๆ ทำขอบคุณคุณครูที่เปิดโอกาสให้หนูได้ลองทำทุกสิ่งก่อนที่จะบอกว่าทำไม่ได้ คุณครูและเพื่อนๆ ก็กำลังใจในการเรียนและการใช้ชีวิตของหนู หนูมีเพื่อนๆ คอยให้ความช่วยเหลืออยู่เสมอ

ตอนหนูอายุได้ 15 ปีช่วงนั้นการปลูกถ่ายไขกระดูกหรือการปลูกถ่ายสเต็มเซลล์กำลังดังมาก ลุง ป้า น้า อา ต่างอยากให้หลานหายขาดจึงได้ระดมทุนและพาหนูไปโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร เพื่อรับการปลูกถ่ายไขกระดูกแต่หนูไม่ได้รับการปลูกถ่ายไขกระดูกเนื่องจากอายุมากแล้วหมอบอกว่าการปลูกถ่ายไขกระดูกจะได้ผลดีในเด็กมากกว่าผู้ใหญ่ และได้แนะนำให้ไปหาหมอที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดลำปาง หนูจึงต้องนั่งรถจากสุโขทัยไปลำปางทุกเดือน เพื่อรับการรักษา ที่นี้ทำให้หนูรู้จักกับแพทย์เฉพาะทางโรคเลือดเป็นครั้งแรก เพราะในวัยเด็กหนูรักษากับหมอเด็กทั่วไปที่นี้และยังทำให้หนูได้รู้จักกับยาขับธาตุเหล็กชนิดฉีดอีกด้วย ช่วงนั้นหนูมีความท้อในเรื่องการเรียนหนูได้คุณหมอตานนี้ช่วยให้กำลังใจและให้คำ

แนะนำจนหนูตัดสินใจเรียนต่อ กศน จนจบ ม.6 ต่อมาไม่นานคุณหมอได้ย้ายไปทำงานที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในกรุงเทพ ทำให้ที่โรงพยาบาลแห่งนี้ไม่มีแพทย์เฉพาะทางและระบบก็ไม่เหมือนเดิม ทำให้ ลุง ป้า น้า อา จึงย้ายหนูไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลที่พิษณุโลกคือโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยนเรศวร ที่ทำให้ได้พบกับแพทย์เฉพาะทางอีกครั้งและยังได้รู้จักกับยาขับธาตุเหล็กแบบเม็ดหนูโชคดีมากที่ทานยาขับธาตุเหล็กแบบเม็ดได้โดยไม่แพ้เลยมีหลายคนบอกว่าการไม่มีโรคเป็นลากอันประเสริฐแต่สำหรับหนูคือการมีโรคเป็นลากอันประเสริฐหลายท่านคงจะงง!! ว่ามันประเสริฐตรงไหนสำหรับหนูมันทำให้ได้รู้ว่าทุกคนที่อยู่รอบตัวเรารักเราขนาดไหนทุกคนทุ่มเททุกอย่างเพื่อหนูทำให้หนูได้รู้จักความรักได้มองเห็นความรัก

“ มีครั้งหนึ่ง หนูเคยถามป้าว่าหนูเกิดมาเป็นการของครอบครัววิปล่าคะ แต่ป้าบอกกับหนูว่า หนูคือคนที่ทำให้ป้าได้ยิ้ม ได้หัวเราะ ได้ให้แง่คิดดีกับป้าคะ หนูถามต่อว่าหนูให้แง่คิดอะไรกับป้าบ้างคะ ป้าบอกว่าถึงแม้ว่าหนูจะมีโรคประจำตัวแต่หนูยังยิ้มได้ หัวเราะได้ ไม่คิดว่ามันคืออุปสรรคในการกำลังต่างๆ ทำเอาหลานอย่างเราขิ้นเลยที่เดียว มีบางครั้งก็เหนื่อย ก็ท้อ แต่หนูเชื่อว่ามันจะผ่านไปได้ดี ทุกกำลังใจจากครอบครัว คุณหมอ พี่ๆ พยาบาล คุณครู และเพื่อนๆ ทุกคนที่อยู่รอบตัว ”

ขอบคุณโรธาลัสซีเมียที่สอนให้หนูรู้จักคำว่ายอมรับและอยู่กับมันอย่างมีความสุขหนู จะทำความดี ทำตัวให้เป็นประโยชน์เพื่อตอบแทนคนรอบข้างของหนูบ้าง

ทักทายหนู หรือ พูดคุยกันได้ที่นี่..

ตัวเล็กหัวใจไม่เล็ก

นางสาวลลิตา ภูระกูล